

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. december 10.
(csütörtök)

Szepesy László

9. BOLDOGOK A BÉKESSÉGRE IGYEKEZŐK

Énekek: 246, 230

Alapige: Máté 5,9

„Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, felséges Istenünk, mert Te *„tegnap, ma és örökké ugyanaz”* vagy. Te vagy az egyetlen szilárd alap az életünkben, ahogy Igéd mondja: az a kőszikla, amelyre építhetjük hitünket, életünket, amely viharok idején és megpróbáltatások között is megáll. Köszönjük Neked, hogy most, amikor a változások korát éljük, amikor sok minden bizonytalanná válik, amikor nem tudjuk, és nem is sejthetjük, mit hoz a holnap, akkor is Rád tekinthetünk, és Te örökké ugyanaz maradsz. És minden ígéreted, amelyet nekünk Igédben adsz, ugyanígy bizonyos, mondhatjuk, hogy a jövőnket képezi, mert amit Te megígérsz, abban hű vagy, és meg is cselekszed, arra számíthatunk, és biztosan tekinthetünk és remélhetjük.

Köszönjük Neked, hogyha a hétköznapi életben, akár a bezárkózásban, akár a munkában, akár a családi életben Rád tudunk így tekinteni, köszönjük, hogyha megőrizöl bennünket a hitben, reménységben, szeretetben, köszönjük, hogy akárhol vagyunk, akkor nem csak azt nézzük, hogy mit tehe-

9. BOLDOGOK A BÉKESSÉGRE IGYEKEZŐK

tünk, hanem amire lehetőségünk van, azt igyekezzük úgy tenni, hogy azt a Te akaratod szerint vigyük véghez szeretetben, hitben, engedelmes-ségben.

Bocsásd meg, Urunk, amikor eluralkodik szívünkben a félelem, és csak e földi dolgokra tekintve kétségbe esünk, és nem nézünk az odafelvalókra. Köszönjük, hogy Te ekkor is megszólítasz bennünket, és szívünk figyelmét ismét magadra irányítod.

Köszönjük, hogy a ma esti alkalmon is ezt akarod tenni, és kérjük is, Urunk, hogy segíts Rád figyelnünk, irányítsd a mi szívünk figyelmét a Te szavadra, amely számunkra életet, reménységet, hitet adhat. Kérjük, hogy a Szentlélek munkálja ezt bennünk, hiszen az Ő ajándéka, ha az Ige megnyílik előttünk, ha az Ige gyümölcsözővé válik számunkra. És kérjük, mind- ezt nemcsak saját hasznunkra, hanem elsősorban a Te dicsőségedre, test- véreink, szeretteink, felebarátaink javára.

Krisztus nevében bízva kérjük mindezeket, kegyelmesen add meg és cselekedd meg velünk!

Ámen.

Igehirdetés

Krisztusnak ez a boldogmondása fontos kapcsolatban áll az előzővel. Ugyanis csak azok fognak a békességre igyekezni, akiknek szívét Isten megtisztította bűneiből, és így maguk is megbékéltek Ővele, és Őt a békesség Urának hiszik és vallják a mindennapjaik során. A Zsidók 12,14 is azt mondja: „*Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat*”. Igaz ez Jézus Krisztusra nézve is! Mert nem elég Vele kapcsolatban csak annyit tudnunk, hogy földi élete során folyamatosan harcoltak és vitatkoztak Vele ellenségei, Ő pedig mindezt kimondhatatlan türelemmel tűrte, és könnyen legyőzte őket, nem hagyta, hogy a támadás miatt a békességét elveszítse. Nem elég eny- nyit tudnunk és hinnünk Őróla, hanem látnunk kell munkájának célját és gyümölcsét is, mégpedig azt, hogy golgotai keresztáldozata által megbé- kéltetett minket mennyei Atyánkkal (Kolossé 1,20). Az Ézsaiás 9,6 szerint Ő maga a békesség fejedelme, ami nemcsak azt jelenti, hogy megszünteti Istennel való ellenséges kapcsolatunkat, békét teremtve a bűnös ember és Teremtője között, hanem királyként úgy uralkodik életünk felett, hogy Ő ezt a békességet folyamatosan fenn is akarja tartani, és örökké meg akar- ja őrizni, akkor is, amikor mi békétlenkedünk, Isten ellen fordulunk, az Ő munkája az, hogy ismét visszavezet bennünket az Atyával való békés kap- csolatba. De mint a békesség fejedelme, meg is védi ezt a békét az ellensé- gekkel szemben – legyen az az ellenség külső, vagy éppen szívünkben lé- vő ellenséges gondolat –, és minket, gyermekeit felhasználva terjeszti ezt

a békességet a világban. Krisztus születésekor Betlehem mezején az angyalok külön hirdették nekünk, hogy Ő általa lesz békesség a földön, és itt ne a politikában hirdetett nagy világbékére gondoljunk, hanem az Istennel megbékélő bűnös ember szívében meglévő békére.

A boldogmondásban említett békesség egyedüli szerzője tehát Krisztus maga, és nem mi. Rólunk, hívókról a Szentírás úgy beszél, mint békességre igyekvőkről, mivel olyan eszközei vagyunk Istennek, akiket felhasznál az Ő békét teremtő munkájában, tehát mint eszközei és békekövetei veszünk részt a nagy megbékéltetés munkájában. Ezt azért hangsúlyozom, mert sokakat megtéveszt a békére igyekező – az újfordítású Bibliában békét teremtő – kifejezés, fordítás, és azt hiszik, hogy ennek a békének mi, emberek vagyunk a forrása és megteremtői. Az Ige szerint azonban csakis Jézus Krisztus ennek a békességnek az egyetlen és igazi forrása, azaz mi is Tőle kapjuk azt meg. Amikor a hívők végzik ezt a megbékéltető szolgálatot, abban Krisztus végzi a legfőbb munkát. Tehát ha netán békét tudunk teremteni, akkor is Krisztusnak adhatunk érte hálát.

Ezt azért is fontos hinnünk, nehogy becsapjon minket a szívünk, és összekeverjük a világ által kínált békességet az Istentől származóéval. Hiszen maga Krisztus is hangsúlyozza a János 14,27-ben (amit már hallhatunk): *„Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek:”* – Krisztus békességéről van szó – *„nem úgy adom én néktek, amint a világ adja”*. Az Ő békessége nem azonos a világéval, és az Ő békessége csakis hit által lehet a miénk. Ne keverjük tehát össze az Istenben nem hívó ember béketörekvéseit – amit egyébként bizonyos mértékben meg kell becsülnünk – az Istentől kapottal, mert a kettő között ég és föld a különbség.

Mindebből következik az a kérdés is, hogy kik is a szóban forgó békességre igyekezők, akikről itt Krisztus beszél. Jézus azokat mondja békességre igyekvőknek, akik maguk is megbékéltek Istennel, és békés természetűvé válnak a Szentlélek munkája révén. A békességre igyekvést ugyanis legelőször magunkra kell vonatkoztatnunk, azaz nem mások között kell először békét teremtenünk, hanem magunknak kell türelmeseknek, megbocsátóknak lennünk. Mert ha valaki mindenkivel csak veszekszik, türelmetlen, vagy akár netán erőszakosan viselkedik, az milyen tekintéllyel mondhatná két civakodó embernek, hogy békéljetek már meg egymással? Ha valaki állandóan csak másokra haragszik, az hiába próbál meg mások közé odaállni a békéltetés szándékával, nem fogják komolyan venni őt. Ezért tehát először magunkra kell vonatkoztatnunk a megbékélés lehetőségét, hogy mi magunk változzunk meg ezen a téren, és szüntelen imádkozzunk ezért a változásért, és kérjük a Szentlélek gyümölcsét, mégpedig a békesség, béketűrés és szelídség gyümölcsét (ahogyan arról a Galata 5,22-ben is olvashatunk).

9. BOLDOGOK A BÉKESSÉGRE IGYEKEZŐK

Miután magunkra alkalmazzuk ezt az ígét, utána vonatkoztassuk másokra is. Azaz Krisztus arról is beszél, hogy minket, hívőket az Ő békekövetőivé akar tenni. Erről a szolgálatunkról beszél Pál apostol a 2Korinthus 5,19-ben, amikor azt mondja, hogy Isten „*ránk bízta a békéltetés ígését*”, ami által arra szólíthatunk fel mindenkit, hogy békéljen meg Istennel. A szolgálat másik oldaláról beszél Péter apostol – aki korábban a Gecsemáné kertjében karddal akarta megvédeni Mesterét –, békességet kapva a Szentlélektől ezt írja első levelében, hogy Isten gyermekei keressék a békességet, és kövessék azt (1Péter 3,11). A békességre igyekezés tehát a hívők életében egyaránt jelenti a bűnös emberek Istenhez térésre hívását, valamint azt, hogy veszekedő, háborúságban élő emberek között, amennyiben rajtunk áll, igyekezzünk közvetíteni, a békét előmozdítani.

Fontos azonban, hogy mindezt az Ige útmutatása alapján tegyük meg. Vezessen minket a korábban felolvasott Zsidók 12,14, amely azt mondja: „*Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget*”. Mindketőt, a békességet és a szentséget is szemünk előtt kell tartanunk, nem mondhatunk le az egyikről a másik kedvéért. Fontos tehát, hogy miközben a békességre igyekszünk, ne alkudjunk meg a bűnnel. Mert az Istentől jövő békesség és a bűn nem férnek meg egymással. Krisztus tehát nem olyan békességre törekvésről beszél, amely minden, akár bűnös, másokat megkárosító eszközt is felhasznál csak azért, hogy békességet teremtsen, hanem olyanról, amely Istennek tetsző. Nem olyan megalkuvásról beszél, amikor például a szülő azt mondja gyermekének: fiam, lányom, elmehetsz a buliba, csak ne haragudj rám, és ne legyél mindig rám mérges. Vagy amikor a házaspár egyik fele mindig azt mondja: rendben van, drágám, igazat adok neked, csak ne veszekedjünk már. Nem ilyen békességről beszél itt Isten, hanem olyanról, amely nem alkuszik meg a bűnnel, de mégis szeretetből Isten akaratát követi, olyanról, amit a szeretet tart fenn, nem a megalkuvás.

Mindezek után nézzük meg, hogy mi jellemzi a békére igyekező embert, Isten milyenné formálja őt. Először is olyan emberré, aki szereti a békességet. Ez evidensnek mondható, de majd meglátjuk, hogy sajnos nem az. Ez azt jelenti, bátran mondhatjuk, hogy elkötelezettje a békességnek, képes aktívan cselekedni ezért. Azaz: nem csupán mindent megtesz azért, hogy maga ne robbantson ki veszekedést, hanem ha viszálykodással találkozik, akkor, ahogy mondani szokás, nem tesz rá még egy lapáttal, hogy szítsa a meglévő indulatokat, hanem igyekszik elcsitítani azokat. Értsük jól: nem a háborút, az úgynevezett „akciót” szereti, mert az izgalmas és szórakoztató, hanem a békesség elkötelezettje, Isten elkötelezettje. Mindez körünkben sajnos nem természetes dolog. Napjaink kultúrája, regényei, filmjei, tévésorozatai, számítógépes játékaik tele vannak háborúval, harcokkal,

gyilkosságokkal, ahogyan a hírek közül is az számít szenzációnak, ha valami szörnyűség történik. Annyi borzalommal áraszt el minket a média, hogy az ember lassan megszokja a békétlenség állapotát, sőt, sajnos olyan sorozatokat tartanak a legtöbben jónak, ahol valami békétlenség van. És a béke, a nyugalom unalmassá válik sokak számára. Ez pedig sajnos megváltoztatja az ember hozzáállását a mindennapi élethez is. Amíg az emberek többsége maga nem szeret veszekedni, tehát személyesen nem akar ebben részt venni, mégis szívesen elnézi, ahogyan mások ezt teszik. Jó példák erre azok a tévéműsorok, amelyek erre épülnek fel: családtagokat, ismerősöket hívnak be beszélgető showműsorba, hogy leleplezzék az egyiküket, és aztán ott, a kamerák előtt veszekedést, viszályt szítanak közöttük, és sajnos ezeknek nagyon nagy a nézettsége. Bár a magunk által kreált békés otthonunkban nem akarunk veszekedést, de sajnos sokan szívesen hallanak és botránkoznak meg más családokban lévő botrányokon. Odáig jutottunk, Testvérek, hogy a békétlenség sok fiatal generáció számára egyenértékűvé vált az akcióval, az izgalommal, és ennél fogva az érdeklődésük középpontjába kerül, a békesség pedig az unalommal lett egyenlő. Pedig tudjuk jól, hogy az Istentől kapott békesség nemhogy nem unalmas, hanem nagyon is változatos, cselekvésdús, sok változás, történés és szolgálat van benne, aki komolyan beleveti magát a hívő életbe, az tudja, hogy sokat kell harcolnunk ennek a békés állapotnak a megőrzéséért is. A békességre igyekvő ember, a hívő ember tehát – bocsánat – nélkülözi ezt az „unalmat”, nagyon is aktív életet él. Tehát a békességre igyekvő ember először is szereti a békességet, megbecsüli, értékeli azt, és aktívan tesz érte.

Másodszor: a békességre törekvő hívő jól tudja, hogy olyan emberek között él, akiket nagyon könnyű provokálni, ismeri a bűnös ember szívét. Ahogy mondani szokás, néha elég csak egy szikra, egy rossz szó, és máris robbanunk. Továbbá a békére igyekvő hívő ember azt is tudja a bűnös emberi természetről, hogy elég önérzetes. Azaz: a személyünk elleni kritikát rosszul fogadjuk, és érzékenyek vagyunk arra, ha elutasítanak minket akár egy apróbb, akár egy fontosabb dologban. Többek hirtelen haragúak, és mikor haragszanak, olyat is mondanak, amit nem gondolnak komolyan valójában, csak bántani akarják vele a másikat. A békességre igyekvő embernek mindezekkel tisztában kell lennie, ismernie kell a bűnös emberi természetet, különben sok embert és indulatot félre fog érteni a hétköznapok során.

Továbbá a békességre törekvő ember türelmes. A türelemmel sok veszekedést meg lehet előzni. Türelem kell ahhoz, hogy végighallgassuk a másikat, és ne vágjunk a szavába (nekünk se esik jól). Ahogyan türelem kell ahhoz is, hogy várjuk tetteinknek gyümölcsét, és ezt a másokra nézve is alkalmazzuk: türelem kell ahhoz, hogy ne követeljünk idő előtt mások-

9. BOLDOGOK A BÉKESSÉGRE IGYEKEZŐK

tól dolgokat, amiket megígérték. Ez is sokszor veszekedés alapját képezi. Türelem kell ahhoz, hogy ha a barátunk arcul üt, megbánt minket, mi elviseljük azt. Tegyük fel ilyenkor a kérdést: mi a fontosabb, a barátságunk, ami akár évek óta tarthat, vagy ami egy nagyon értékes, bensőséges kapcsolat, vagy az a sérelem, amit szívünkben dédelgetünk és hordozunk, az az egy-két eset, ami éppen fáj? Melyik az értékeesebb? Ez nem azt jelenti természetesen, hogy a hívó ember nem haragudhat vagy lehet mérges, hanem azt, hogy abból ne származzon bűn. „*Haragudjatok, de ne vétkezzetek*” – mondja az apostol. Ezt a szabályt jól ismeri a békességre törekvő ember.

Továbbá a békességre igyekvő emberre az is jellemző, hogy ha kell, képes áldozatot hozni, vagy némi kárt elszenvedni a békességért. Például tud engedni a saját igazából, és nem ragaszkodik ahhoz addig, amíg a másik elismeri azt. Belátja, hogy gyakran sem meggyőzéssel, sem érvekkel nem lehet valaki igazát beláttatni másokkal, ezért nem megy el a veszekedésig, hanem türelmes marad. Ha valami felől nem tudja meggyőzni a másikat, akkor rábízta az Úrra, hogy majd elvégzi benne, hogy felismerje ezt. Vagy esetleg maga gondolkozik el, hogy véletlenül nem ő maga téved-e, mert ez is előfordulhat. Elviseli, ha nem az lesz, amit éppen ő szeretne vagy kívánna. Vagy hagyja, mert meg van hozzá a lelki ereje, hogy bolondnak nézzék, sértegensék és gúnyolják. Ez egy nagyon nehéz dolog: elviselni a szándékos bántásokat. Ezeket nem veszi magára, de a békességre igyekvő embernek meglehet ehhez a lelki ereje, mert egyrészt ő tudhatja, hogy Isten kinek tartja őt, gyermekének mondja, és tudja, ki ő valójában – azaz nem olyan, amilyennek mondják, amivel próbálják a békességéből kimotozítani –, másrészt azért sem sértődik meg, mert tudja, hogy a békesség ügyét a sértődéssel nem vinné előrébb. Röviden: a békességet értékeesebbnek tartja mindezeknél, és képes úgymond megfizetni érte az árat, ha kell.

A következő jellemzője a békét szerető embernek, hogy nemcsak magára gondol, hanem másokra is. Azaz nem önző. Ugyanis nem elég, Testvérek, ha az ember önmagában véve békés természetű, nem csinál semmilyen zűrzavart, nem bánt meg senkit, de mit ér ez, ha eközben elnézi, hogy mások mint marják egymást. Nemcsak a saját nyugalmaira gondol, hanem másokéra is. Álljunk meg, és ne értsük félre, itt nem kotnyeleskedésről van szó, hogy mindenbe bele kell szólnunk, de amennyiben van lehetőségünk csitítani az indulatokat, és előmozdítani a kibékülést, akkor mindent meg kell tennünk, hogy éljünk ezzel a lehetőséggel. Jézus Krisztus ezért nemcsak azt mondja, hogy legyetek békés természetűek, hanem hogy aktívan munkálkodjatok a békéért magatok körül, amennyiben rajtatok áll. Békességre igyekezzetek. Az igyekvés legyen meg bennetek.

Ha ketten elkezdenek veszekedni egymással, akkor ne nézzük tétlenül, hanem tényleg igyekezzünk megbékéltetni őket. Lássuk meg a viszályko-

dó embereket lelki módon abban az állapotban, amiben éppen vannak: a bűnös szívük és a Sátán éppen arra ösztönzi őket, hogy minél jobban ártanak egymásnak. Azt elviseljük, Testvérek, ha két ember egymásnak ugrik, és verekedni kezd? Nem lépünk közbe, és választjuk őket szét? Amikor ez lelki módon, szavakkal történik, nem ugyanezt kellene tennünk? Legyünk könnyörületesek, és segítsünk nekik, ne hagyjuk, hogy a harag és düh uralkodjon a szívük felett. Miért kell nekünk közbelépniük? Azért mert a békesség nem passzív dolog, hogy én csak úgy várom, hogy bekövetkezzék. A békesség nem azonos a veszekedés, a harag és háború hiányával, mint ahogy azt sokan hiszik. Az igazi békesség aktív: szeretet, egymásra figyelem, segítség van benne. Ezért tenni és harcolni is kell érte sok esetben. A háború megszűnése nem az igazi békesség. A szívekben kell békességet teremteni. Ezt az Úr tudja. Mi az Ő követői kell, hogy legyünk.

A békességre igyekvő ember nemcsak a meglévő háborúságot akarja megszüntetni, hanem – amennyiben tudja – meg is előzi azt. Mert fontos a megelőzés is. Ha érzi, hogy növekszik a feszültség egy társaságban, vagy a beszélgetés olyan témára terelődik, amely az egyik résztvevőnek nagyon fájdalmas, akkor igyekszik közbelépni. Ha tudja, és amennyiben rajta áll, igyekszik úgy rendezni, intézni a dolgokat, hogy mindenkiire figyelemmel legyen, és figyelmetlenségével ne bántson meg mást. Természetesen nincs olyan helyzet, hogy valaki véletlenül ne bántódhasson meg, ilyen mindig is lehet. De amennyiben rajta áll, és amennyire tud, mindenkiire figyelemmel van.

A békességet kereső ember szeretni akarja a másikat, ezért még ha az veszekszik is, ha vele háborút akar lelki módon viselni, akkor is tud érte imádkozni. Ebben Krisztus mutatott nekünk példát a kereszten: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek.” Vegyük komolyan, hogy akik velünk szemben is háborúskodnak, nem tudják, mit cselekszenek. Mi nem vagyunk Krisztus, az igaz, tehát nem Istent bántják meg, de Isten az Ő juhaira is gondot visel. És azt is számon tartja, ha valaki az Övéit bántja. Mi is imádkozzunk azokért, akik bántani akarnak minket.

Jézus Krisztus boldognak mondja a békességre igyekező hívőt. Miért? Először is azért, mert Isten áldása van rajta. Isten békességét kapta meg, nem úgy, ahogyan a világ, hanem ahogyan csak Krisztus tudja adni. Ez a békesség akkor is ott él a szívében, és erős marad, amikor kívül háborúság és békétlenség van. Ebben nagyban különbözik a világi békétől. A világi béke törékeny és múlékony. Összefüggésben áll azzal az állapotunkkal, amiben éppen vagyunk, azaz a körülményeinktől. Gyakran olyan kompromisszum eredménye, amely során az ember többet veszít, mint nyer. Isten békessége azonban minden helyzetben fennállhat, és mindennél ér-

9. BOLDOGOK A BÉKESSÉGRE IGYEKEZŐK

tékesebb, hadd fogalmazzak így, érdemes érte lemondani dolgokról, nem múlik el akkor sem, ha megaláznak, ha sértegetnek és bántanak minket. A világi békesség bizonyos körülményektől, lelkiállapottól függ. Az Istentől kapott békesség viszont akkor is megmarad bennünk, amikor körülményeink éppen fájdalmasak, és belül aggódunk vagy bizonytalanok vagyunk. Ezt a furcsa kettőséget érezheti és tapasztalhatja meg a hívó ember, hogy vannak aggodalmai, félelmei, mégis Isten békessége uralkodhat rajta, és nem enged ezeknek az aggodásoknak és félelmeknek, illetve azokat Isten elé tudja vinni, Rá tudja bízni.

Másodszor: az áldás, amit Isten ad, az, Krisztus szava szerint, hogy az Ő gyermekei lehetünk, „*mert ők Isten fiainak mondatnak*”. Mert mit érne életünk, ha mindent megnyernénk itt a földön, és miután kiélveztük az életet, utána a kárhozattal kellene szembesülnünk? Mit érnénk azzal, ha mindenki szeretne minket, népszerűek lennénk, és folyamatosan dicsérenének bennünket, Isten azonban ellenségének, és nem gyermekének tartana minket? Mit érnénk el vele? A békességünk egyik fő áldása, hogy ilyen szeretetteljes kapcsolatba kerülhetünk Istennel, hogy mint gyermekeire visel gondot rólunk, és így szeret minket, és efelől bizonyosak is lehetünk életünk minden egyes másodpercében. Akkor is, amikor áld, akkor is, amikor dorgál minket, Ő akkor is békés kapcsolatban van velünk. Isten gyermekei vagyunk, és így olyanokká akar formálni minket, mint Krisztus, az Ő Fia. Ő az elhagyatottság érzésében ott a kereszten, „*én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?*”, az Atyához fordul, mert tudja, hogy olyan kapcsolatban Vele, hogy az Atya mindig meghallgatja Őt. Ugyanúgy mi is. Lehet, hogy békétlenség van bennünk, de Istenhez fordulhatunk, mert Ő, mint Atya, szeret és nevel bennünket. A Zsidókhöz írt levél mondja: „*akit szeret az Úr, megdorgálja*”. Még az is ezen a békességes kapcsolat keretein belül történhet meg. Ember számára nincs ennél nagyobb megtiszteltetés és dicsőség, Testvérek, mint Isten fiának lenni, és Krisztushoz hasonlóvá formáltatni. Azt akarja mennyei Atyánk, hogy mi erre vágyjunk is, felismerjük, és örömünk legyen benne. Azaz: ahogyan egy fiú felnéz az édesapjára, amikor még kicsi, és olyan akar lenni, mint ő, és utánozza őt, úgy kell nekünk is arra vágnunk, hogy mi is mennyei Atyánkhoz legyünk hasonlóvá. Márpedig Ő a békesség Istene az Ige szerint!

Harmadszor pedig: azért is boldogok a békességre igyekezők, mert nemcsak hogy valóban Isten gyermekei, fiai, hanem mások is annak mondják őket. Időnként még az ellenségeik is elismerik békés természetüket, és ezt nem tudják letagadni. Gondoljunk csak arra, hogy Krisztus a kereszten az ítéletet, a megfeszítést, a gúnyolódást olyan béketűréssel hordozta és szenvedte el, hogy a jelenlévő százados eljutott oda, hogy azt mondja: „*ez ember igaz volt*”. És bár Mesterüket megfeszítették, az első jeruzsálemi

gyülekezet tagjai, akikkel szemben szintén ellenségesek voltak Izráel vezetői, Jeruzsálemben miről voltak híresek? A veszekedéseikről? Arról, hogy minden áron maguknak követelték az igazat? Nem, hanem a szeretetükről és a békességükről. Nagyon sokan elismerték ezt, még azok is, akik maguk nem akartak Krisztus tanítványai és követői lenni.

Végül pedig, de nem utoljára, Isten gyermekeinek lenni azért áldás, mert örökségünk az a tökéletes békesség, aminek ebben a földi életben még csak előízét érezzük, de az örök életben vár ránk, mert itt erről is szó van. Isten békessége tökéletes lesz majd az egész világon, így be fog teljesedni az, amiért most munkálkodhatunk: békességre igyekezők vagyunk, és majd elérhetjük és megélhetjük azt az állapotot, amikor ez az igyekezés beteljesedik, eléri a célját, mivel Isten tökéletes békességet teremt az újjáteremtett földön. Ez a távlati reménységünk és ígéretünk az Úrtól, hogy aki most küzd ezért a békességért, annak a tökéletes békesség igazi örömeiben része lesz.

Mindezek után tegyük fel a kérdést: mi a mi feladatunk? Nagyon egyszerűen először az, hogy nézzünk körbe saját házunk tájékán. Lássuk meg azt, és nézzük meg, hogy a mi szívünkben ott van-e valóban ez a békesség. Megbékéltél-e már Istennel, és az Ő békessége él-e benned? Akkor is, amikor éppen megpróbál, vagy éppen fájdalmat okoz. Elhisszük minden fájdalom, megpróbáltatás és szenvedés közepette, hogy Isten továbbra is gyermekeként szeret minket, és békés velünk a kapcsolata, és nem haragból cselekszik velünk, mert megbékélt velünk Krisztusban? Elhisszük, hogy amikor megpróbál és megfedd, akkor is szeret, mint apa a gyermekét? Vagy azt hisszük, hogy ez a békés állapot Vele ingadozik, mint az emberek közötti kapcsolat? Hol jó a kapcsolatom valakivel, hol éppen veszekszünk. Elhisszük-e, hogy ez Istenre nézve nem lehet igaz? Mert Őt nem lehet a békességéből kimozdítani. Elhisszük, hogy ezt a békességet nem veheti el senki az Övéitől, mert az örökségünkhöz tartozik, és nem tőlünk, hanem Istentől függ? Ragaszkodunk mi Jézus Krisztushoz úgy, mint békességünk egyetlen forrásához? Amikor békétlenség van bennünk, Őhozza fordulunk segítségért? Nem mély levegővételben kell keresnünk a megbékélést, nem más egyébben, hanem Krisztusban. Őtőle kérjük ezt el? Elhisszük, hogy az Istennel való békesség annyira meg tud minket változtatni, hogy minden más emberrel is ezt a békességet igyekszünk megélni? Mert a kettő szorosan összetartozik. Aki megbékélt Istennel, az a másokkal való háborúskodást is igyekszik abbahagyni. Sőt! Elkezd imádkozni a másikért, tesz a másik boldogságáért, Istennel és a többiekkel való megbékéléséért. Hiszük mi ezt? Megéljük mi ezt?

Természetesen, mint az elején már mondtam, ez nem azt jelenti, hogy a bűnnel és a gonosszal megalkuszunk. Azzal sokszor harcolnunk kell ma-

9. BOLDOGOK A BÉKESSÉGRE IGYEKEZŐK

gunkban is, rajtunk kívül lévőkkel is, és emiatt gyakran előfordul, hogy az emberek minket okolnak a békétlenség miatt. Manapság, különösen Európában divatossá vált a keresztyéneket polgárpukkasztókként, illetve vitakezdeményezőkként tekinteni és nevezni. Mi állandóan csak a békét hátráltatjuk. Azért, mert szeretetlenek vagyunk, mert nem fogadjuk el azt az ember természetes állapotának, hogy valaki homoszexuális, vagy éppen csalja a feleségét. Vagy azt szokták mondani, hogy mennyire szeretünk vitatkozni, mert bele akarunk szólni a családi életbe, mert szeretnénk, ha a szülők nem válnának el, és segíteni akarunk. A keresztyéneket nevezhetik szeretetlennek, vitatkozóknak, de akármit is mondjanak rólunk, Testvérek, nekünk ettől függetlenül törekednünk kell a békességre. Nem szabad, hogy ez határozzon meg bennünket, hanem mennyei Atyánk, aki ránk ezt a szolgálatot, a békéltetés szolgálatát bízta. Ahogyan Pál mondja a Róma 12,18-ban: *„ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljetez”*. Kívánom, hogy Isten Szentlelke adja nekünk az Ő békességét, és tegyen minket békességre igyekezőkké.

Imádkozzunk!

Magasztalunk, mennyei Édesatyánk, hogyha számunkra a békesség szó rögtön a golgotai keresztet jelenti, hisz Te ott fizetted meg az árát a Velled való megbékélésünknek, a legdrágábbat, egyszülött Fiadat, Jézus Krisztust adva értünk oda. Köszönjük, hogyha valóban Ő jut az eszünkbe, mer a Szentlélek Órá emlékeztet minket. Köszönjük, ha a Te békességed a miénk lehet, őszintén el tudjuk mondani, nem azért, mert az Ige mondja pusztán, hanem azért, mert hisszük, mert ez tapasztalatunk is, hogy megbékéltünk Istennel. Ugyanakkor tisztában vagyunk azzal is, Urunk, hogy bűnös szívünk miatt ez a békénk nem tökéletes ebben a földi életben, mert még óemberünk lázad, óemberünk ellenségeskedik, *„a test a lélek ellen törekszik”*. De köszönjük, hogy mégis Te vagy az, aki meghatározhatod bennünket, nem az, akik Nélküled voltunk. Köszönjük Neked, hogy ha naponként tapasztaljuk ezt a békességet, és örömünk, szolgálatunk forrása lehet.

Kérünk, hogy tegyél minket is békességre igyekvőkké, olyan szempontból is, hogy Hozzád hívjunk, a békesség fejedelméhez, a békesség Istenéhez minden embert, de olyan értelemben is, hogy felebarátaink, szeretteink között is közbenjárjunk, munkáljuk a békességet, amennyiben rajtunk áll. Könyörgünk, segíts ne közömbösnek és közönyösnek lennünk, amely napjainkban nagy veszély mindenki számára, hanem indíts bennünket a békesség és felebarátunk szeretetére, ne hagyjuk őket a bűnös szív rabjaiknak, hanem teremtsünk békét, ahol lehet, és Hozzád vezessük őket.

Köszönjük Neked azokat a Testvéreket gyülekezetünkben, ismerősi köreinkben, akikre különös módon is jellemző ez a békesség, akikre tekint-

9. BOLDOGOK A BÉKESSÉGRE IGYEKEZŐK

hetünk, mint példákra, akiknek hitét követhetjük. Könyörgünk, vegyél el a szívünkől minden háborúságot. Bocsásd meg nekünk a békétlenséget, a viszálykodás szeretetét, bocsásd meg, hogy nem tartjuk a másikat annyira értékesnek és fontosnak, hogy elengedjük önigazságunkat, lehet pedig, hogy nincs is igazunk, hanem ehhez ragaszkodunk és veszekszünk. Kérünk, segíts, hogy mindezekből megszabaduljunk, valóban kérjük, hogy a Szentlélek teremje meg bennünk a békesség, a békességes tűrés és a szelídség gyümölcsét.

Imádkozunk azért, hogy adj magyar népünknek is megbékélést Teveled, adj ébredést körünkben, hogy minél többen Hozzád forduljanak.

Könyörgünk a vírushelyzetért is. Te vagy a szabadítás Istene, kérünk segíts, hogy hadd bízzunk Tebenned, és mindazokban az eszközökben, amelyeket Te fel tudsz használni a mi megszabadításunkra. Könyörgünk orvosainkért, ápolókért, a rendet és az előírásokat betartató rendőrökért és mindenkiért, akik próbálják segíteni a vírus elleni küzdelmet. Te adj nekik erőt, Te újítsd meg napról napra őket, és adj nekik irgalmas szívet a munkájukban. És mindenekelőtt kérünk, hogy mi magunk is tegyünk meg mindent, hogy így is szeressük egymást, hogy legyünk figyelemmel az előírásokra.

Könyörgünk az előttünk álló ünnepért és az adventi időszakért. Lehet, hogy a körülmények mások, de Te ugyanaz vagy, és pont ezért ünnepünk lényege nem változik. Kérjük, hogy hadd lássuk meg karácsonykor is a békesség fejedelmének eljöttét, és a lehetőséget arra, hogy Hozzád térjünk, és Előtted boruljunk le, és imádjuk Őt.

Köszönjük, hogy a testvéri közösség lelki módon továbbra is összeköt bennünket, mert egy test tagjai lehetünk, a Krisztus testéé, és így kérünk, hogy hadd legyen áldás számunkra ez a kapcsolat, és könyörgünk, hogy pótolj ki a személyes találkozás hiánya okozta fájdalmat, Te vagy az, aki képes vagy egyéni csendességeinkben Igéd által bátorítani, vigasztalni. Te vagy a „*minden vigasztalás Istene*”.

És könyörgünk, hogy őrizd meg bennünket a Benned való hitben, a hit útján, mert ugyanúgy gyermekeidként kell élnünk, akár otthon kell maradnunk, akár munkába járnunk, mindenhol a Te gyermekeid lehetünk.

Kérünk, hogy legyen bátorítás számunkra ígéreted, hogy velünk maradsz „*minden napon a világ végezetéig*”, addig, amíg visszajössz, és újjáteremtesz mindent, vagy addig, amíg személyesen találkozhatunk Tevel, mert magadhoz veszel. Legyen, kérünk, ez reménységünk most is és mindörökké. Tarts meg minket a kegyelemben, reménységben, Neked való szolgálatban, segíts, hogy életünkkel, hitünkkel Téged tudjunk dicsőíteni.

Krisztus nevében kérünk, hallgass meg!

Ámen.

230. ének

Angol dallam.

Áll a Krisz- tus szent ke- reszt- je
 El- mú- lás és rom fe- lett,
 Krisz- tus- ban be- tel- je- sed- ve
 Lá- tom üd- vös- sé- ge- met.

2. Bánt a sok gond, űz a bánat, Tört remény, vagy félelem: Ő nem hágy el, biztatást ad: Békesség van én velem.

3. Boldogságnak napja süt rám; Jóság, fény jár útamon: A keresztfa ragyogásán Fényesebb lesz szép napom.

4. Áldássá lesz ott az átok, Megbékéltet a kereszt; El nem múló boldogságod, Békességed ott keresd!

5. Áll a Krisztus szent keresztje Elmúlás és rom felett, Krisztusban beteljesedve Látom üdvösségemet.

Bowring János, 1825.